

PŘÍLOHA – PODNĚTNÉ PŘÍBĚHY

BOHA NENÍ TŘEBA HLEDAT DALEKO

Na stránkách staré knihy z klášterní knihovny četli dva mniši, že existuje místo na konci světa, kde se země dotýká nebe. Rozhodli se, že půjdou a najdou to místo. Slíbili si, že se nevrátí zpátky, dokud ho nenaleznou.

Prochodili celý svět, vyvázli z mnoha nebezpečí, vydrželi mnohé útrapy a odříkání, které přineslo putování do všech koutů, na všechny strany země. Setkávali se také s množstvím pokušení, která se je snažila svést z cesty.

Všechno překonali.

Věděli, že na místě, které hledají, mají najít bránu: Až zabuší, stanou tváří v tvář Bohu.

Tu bránu nakonec našli.

Neztráceli čas a se srdcem až v hrdle zabouchali.

Brána se pomalu otevřela. Oba mniši rozechvěle vstoupili a... ocitli se ve svém klášteře.

zpracováno podle knihy Bruno Ferrero, Příběhy pro potěchu duše, nakl. Portál

ROZJÍMÁNÍ – DVA NIC NEŘÍKAJÍ

Stará paní seděla dlouhé hodiny v kostele pohroužená do modlitby, ale její rty se přitom ani nepohnuly. Kněz se jí jednou zeptal, o čem k ní Bůh hovoří.

„Bůh nemluví. Jen poslouchá,“ zněla odpověď.

„Nu dobrá, pak tedy - co vy říkáte jemu?“

„Já taky nemluví. Jen poslouchám.“

Já mluvím, ty posloucháš. Ty mluvíš, já poslouchám.

Žádný z nás nemluví, oba posloucháme - to je rozjímání.

zpracováno podle knihy James A. Feehan, Na straně andělů, nakl. KNA

KDO JE SVATÝ... VITRÁŽ V KOSTELE

Bylo biřmování a biskup vyzval jednoho z chlapců, aby mu řekl, kdo je to svatý.

Když klučina zaváhal, biskup ukázal na okno - na barevnou vitráž, která představovala titulárního světce kostela.

Oči mladíka s nadějí sledovaly biskupův prst - a pak se v nich zablesklo porozumění.

"Svatý," řekl, "je ten, kdo dovolí, aby skrze něho proudilo světlo."

zpracováno podle knihy Bůh ukrytý v příbězích, James A. Feehan, nakl. KNA

Kněz si povšiml ženy, jež s hlavou v dlaních seděla v prázdném kostele.
Byla tam, ještě když po hodině odcházel.
Později se vrátil a našel ji na stále stejném místě.
Pomyslel si, že je to nějaká duše plná úzkosti, a proto k ní přistoupil a zeptal se:
„Promiňte, ale můžu vám v něčem pomoci?“
„Ne, díky, otče,“ odpověděla. „Všechnu pomoc, kterou potřebuji, už mám.“
Znovu zabořila hlavu do dlaní, a když duchovní odcházel,
letmo zaslechl tato šeptem pronesená slova: „A teď Pane..., o čem jsme to vlastně mluvili,
než nás přerušil?“

zpracováno podle knihy James A. Feehan, Na straně andělů, nakl. KNA

BOTY ČÍSLO 42

V Itálii za druhé světové války byla všude velká nouze. Nedaly se sehnat ani základní věci pro život. V Tridentu se tehdy scházela skupinka děvčat, které oslovilo evangelium, a jednou v něm právě četly, jak říká Ježíš: "Byl jsem nahý a oblékli jste mě". Zanedlouho potom dvě z těch dívek šly po ulici a potkaly chudáka, který je prosil o boty č. 42. Kdyby ten dotyčný měl hlad, daly by mu najíst, ale boty přesně této velikosti neměly. Napadlo je, že o ně řeknou Ježíši. Vstoupily tedy do kostela: „Ježíši, dej nám, prosíme, jedny boty č. 42 - pro tebe!“ Pak vyšly ven, udělaly pár kroků od kostelních dveří a potkaly jednu známou, která se jich ptala: „Nehodily by se vám pro někoho pánské boty?“ „A jakou mají velikost?“ „Čtyřicet dva.“

z vyprávění Chiary Lubichové (upraveno)

POUŽÍT VŠECHNY SVÉ SÍLY

Tatínek pozoroval svého malého chlapce, který se snažil vší silou odsunout velmi těžký květináč s květinami.
Dítě se namáhalo, supělo, rudlo, ale nepodařilo se mu květináč posunout ani o jeden milimetr.
„Použil jsi opravdu všechny své síly?“ zeptal se ho tatínek.
„Ano,“ odpověděl chlapec.
„Ale ne, to víš, že ne,“ odpověděl mu táta,
„ty jsi mě totiž nepoprosil, abych ti pomohl.“

Modlit se znamená použít „všechny“ své síly.

zpracováno podle knihy Bruno Ferrero, Příběhy pro potěchu duše, nakl. [Portál](#).

CO JE SKUTEČNÉ ŠTĚSTÍ...

Jedno čínské podobenství vypráví o chudém rolníkovi, který obdělával své pole za pomoci starého ubohého koně a spolu se svým jediným synem žil bídě ze skromné úrody.

Jednou mu kůň utekl.

Všichni sousedi ho litovali a proklínali nebesa kvůli takovému neštěstí.

Rolník však zůstal klidný a říkal: „Odkud víte, že je to neštěstí?“

Týden nato se kůň vrátil a přivedl s sebou deset divokých koní.

Sousedi přišli a gratulovali rolníkovi k velkému štěstí.

On na to řekl: „Odkud víte, že je to štěstí?“

Jeho syn koně zkontroloval a na jednom z nich odjel ze vsi. Kůň ho však shodil ze sedla a syn si zlomil nohu. Sousedi přišli a litovali ho pro jeho neštěstí.

A on znovu říkal: „Odkud víte, že je to neštěstí?“

Brzy poté začala válka a všichni mladí muži museli do zbraně. Jen syn se zlomenou nohou mohl zůstat doma.

zpracováno podle knihy Laskavé slovo na každý den, Petr Weissman, nakl. [Portál](#)

MUSÍME POČKAT AŽ NÁS DOHONÍ DUŠE

Vědci se vypravili do Afriky na expedici.

Najali si několik černých nosičů a stále je s jejich těžkými bednami na zádech popoháněli, aby šli rychleji a rychleji, protože výprava má naspěch.

Po třech dnech svižné chůze si černoši sedli na zem, bedny položili vedle sebe a odmítli pokračovat v cestě. Vědci to zkoušeli s penězi a sliby, ale nic nepomáhalo.

Když se ptali nosičů, proč nechtějí jít dál, ti řekli:

„Na nás je to příliš rychlé, naše duše zůstávají za námi a my musíme čekat, až nás dohoní - pak půjdeme dál.“

zpracováno podle knihy Laskavé slovo na každý den, Petr Weissman, nakl. [Portál](#)

PODEZŘELÝ MUŽ V KOSTELE

Jednoho kněze zaujaly časté návštěvy ošumělé oděného neznámého muže v jeho kostele. To, co budilo jeho podezření, byl způsob, jak tyto návštěvy probíhaly. Muž vešel, postál pár vteřin vzadu v kostele a zmizel. Kněz se bál o obsah kostelních pokladniček, a tak požádal kostelníka, aby na něho dohlédl.

Jednoho dne kostelník muže oslovil a zeptal se ho, co tam dělá. "Jen tak si povídám s Bohem," zněla odpověď.

"Jak to?" řekl mu na to kostelník. "Sotva vejdete, hned jste zase venku. Tomu říkáte modlitba?"

Cizinec se hájil: "Jen tak sem za ním zaskočím a řeknu mu: 'Ježíši, tady Jim.'"

Po nějaké době navštívil kněz jedno z oddělení nemocnice a vrchní sestra mu řekla, že mají nového pacienta, který má na ostatní nemocné neuvěřitelný vliv. Nikdo nevěděl, odkud je, nikdo ho v životě ani neviděl, ale bylo na něm něco zvláštního. Na oddělení zcela vymizely sprosté řeči i vtípky, všichni se s neobvyklým zápalem modlili Anděl Páně a růženec - prostě, ten člověk se zdál kolem sebe vyzařovat samé dobro.

Když kněz přistoupil k jeho lůžku, okamžitě ho identifikoval jako onoho návštěvníka svého kostela, kterému tak těžce ukřivdil. V náhlé touze poučit se od něho se ho začal ptát na jeho modlitební život, na jeho radostnou vážnost a na to, jak získal takový vliv na druhé pacienty.

"To moje návštěva, otče," přišla odpověď. Když se mu kněz s vědomím, že pacient žádné návštěvy nemá, chystal skočit do řeči, rychle pokračoval: "Ano, otče, každý den ke mně přijde a postojí u nohou mé postele. Koukne se na mě a řekne mi: 'Jime, tady Ježíš!' "

zpracováno podle knihy Bůh ukrytý v příbězích, James A. Feehan, nakl. KNA

ŽENA A JEJÍ MODLITBA OTČE NÁŠ

Jeden kněz si všiml, že žena, kterou si pamatoval z nedělních mší, je během celé mše hluboce ponořená do modlitby.

Rozhodl se poučit z její zkušenosti a při jedné příležitosti se jí zeptal, jak si rozvrhuje modlitební čas a jakým způsobem se modlí.

"Modlím se otčenáš," odpověděla prostě.

"Ale určitě neděláte jen to," protestoval.

"Ale ano," řekla, "víte, když jsem v dobré kondici, všechno, co řeknu, jsou první dvě slova: Otče náš. Když jsem tak napůl, dostanu se až tak do půlky.

Ale když mě něco trápí a jsem opravdu ve špatné formě, dokončím ho celý, a někdy se ho dokonce přemodlím dvakrát nebo třikrát."

Byla to ta nejryzejší kontemplativní modlitba, jaká existuje.

zpracováno podle knihy Bůh ukrytý v příbězích, James A. Feehan, nakl. KNA

CO BYCH Z TOHO MĚL? RYBÁŘ A PODNIKATEL

Vybavuje se mi komický příběh jednoho podnikatele, který přišel na břeh jezera a uviděl rybáře, jak tam nečinně leží a odpočívá.

Udiveně se ho ptal: „Prosím tě, proč tady ležíš a nic neděláš?“

Rybář mu odpověděl: "Ráno jsem naložil ryby, žena je šla prodat, a tak ležím."

„A proč nevyjedeš znovu lovit? To už by teď ryby nebraly?“

„No, možná by braly, ale nevíš, proč bych to dělal?“

„Ty nevíš proč? Prodal bys je, měl bys víc peněz, mohl by sis toho víc koupit...“

„Koupit? Co bych si podle tebe měl koupit?“

„Mohl by sis koupit větší člun a lovit ještě více ryb.“

„No dobře, a co bych z toho měl?“ ptal se rybář.

„Ty snad nejsi normální! Co bych z toho měl... Přece by sis mohl koupit velkou rybářskou loď a najmout si pomocníky. Už bys ani nemusel sám lovit, jenom bys šéfoval té lodi a měl bys zisk z práce svých pomocníků.“

„A nevíš, co bych z toho měl?“ řekl s podivem rybář.

„Co bys z toho měl?! Pak by sis pořídil třeba fabriku na zpracování ryb a ty bys byl jen majitelem, platil bys ředitele, který by se staralo její chod. A už bys nemusel dělat vůbec nic, všechno by za tebe dělali ostatní.“

Rybář hleděl stále nechápavě: „Ale teď mi vysvětli, co bych z toho vlastně měl?“

Podnikatel nadšeně završil svou vizi: „Pak bys třeba mohl jít klidně každý den na pláž, lehnout si tam a nic nedělat.“

Rybář odvětil: „A co myslíš, že právě teď dělám?“

zpracováno podle knihy Hledám tvou tvář, Vojtěch Kodet, nakl. KNA